

დანიელის წიგნი — ნომერი ორმოცდარვა

წინასწარმეტყველების გახსნა: აბაკუმის ხილვის, ორი დაფის და „ყოველდღიურის“ საიდუმლოს მნიშვნელობა ბიბლიურ განმარტებაში

Jeff Pippenger

2024-01-12

ცოდნის ზრდა, რომელსაც ულაის მდინარის ხილვა განასახიერებს, არის ის, რაც საბოლოოდ დაიწერა აბაკუმის ორ დაფაზე.

„წინასწარმეტყველებებთან, რომელთაც ისინი მეორე მოსვლის დროისთვის მისადაგებულად მიიჩნევდნენ, გადახლართული იყო მათივე გაურკვევლობისა და მოლოდინით აღსავსე მდგომარეობას განსაკუთრებით მორგებული დარიგება, რომელიც მათ რწმენაში მოთმინებით ლოდინისკენ ამხნევებდა, რომ ის, რაც ახლა მათი გონებისთვის ბნელია, თავის დროზე ნათელი გახდება.“

ამ წინასწარმეტყველებებს შორის იყო აბაკუმის 2:1–4: „დავდგები ჩემს სადარაჯოზე და დავდგები გოდოლზე, რათა ვუცადო, რას მეტყვის იგი და რა ვუპასუხო, როცა მხილებული ვიქნები. და მიპასუხა უფალმა და მითხრა: დაწერე ხილვა და მკაფიოდ ამოკვეთე დაფებზე, რათა მკითხველმა სირბილით გაიაროს იგი. რადგან ხილვა ჯერ კიდევ დანიშნულ ჟამს ეკუთვნის, მაგრამ დასასრულს ალაპარაკდება და არ იცრუებს; თუნდაც დააყოვნოს, ელოდე მას, რადგან უეჭველად მოვა და არ დააგვიანებს. აჰა, ვინც გაამპარტავნებულია, მისი სული მართალი არ არის მასში; ხოლო მართალი თავისი რწმენით იცოცხლებს.“

ჯერ კიდევ 1842 წელს ამ წინასწარმეტყველებაში მოცემულმა მითითებამ — „დაწერე ხილვა და გარკვევით გამოსახე დაფებზე, რათა მკითხველმა სირბილით წაიკითხოს იგი“ — ჩარლზ ფიჩს შთააგონა, მოემზადებინა წინასწარმეტყველური სქემა დანიელისა და გამოცხადების ხილვათა საილუსტრაციოდ. ამ სქემის გამოქვეყნება მიჩნეულ იქნა აბაკუმისთვის მიცემული ბრძანების აღსრულებად. თუმცა იმ დროს ვერავინ შენიშნა, რომ იმავე წინასწარმეტყველებაში ხილვის აღსრულებაში მოჩვენებითი დაყოვნება — დაყოვნების ჟამი — იყო წარმოდგენილი. იმედგაცრუების შემდეგ ეს მუხლი მეტად მნიშვნელოვანი გამოჩნდა: „რადგან ხილვა ჯერ კიდევ დანიშნული ჟამისთვის არის, და ბოლოს ალაპარაკდება და არ იცრუებს; თუმცა დაყოვნდეს, დაელოდე მას, რადგან უეჭველად მოვა, არ დააყოვნებს.... მართალი თავისი რწმენით იცოცხლებს.“ The Great Controversy, 391, 392.

აბაკუმის ორი დაფა წინასწარმეტყველურად ორი მოწმეა. ბიბლიურად, ქეშმარიტების დასამტკიცებლად ორი მოწმე უნდა იქნეს შეკრებილი.

ხოლო თუ არ შეისმენს შენსას, წაიყვანე შენთან ერთად კიდევ ერთი ან ორი, რათა ორი ან სამი მოწმის პირით ყოველი სიტყვა დამტკიცდეს. მათე 18:16.

როდესაც აბაკუმის ორი დაფა (1843 და 1850 წლების პიონერული სქემები) ერთმანეთზე გადაიდება, ისინი ადასტურებენ იმ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც მილერის სიზმრის ძვირფასი ქვები იყო. 1843 წლის შეცდომა, რომელიც პირველ დაფაზეა წარმოდგენილი, როდესაც მეორე დაფასთან ერთად გადაიდება, ამყარებს ხილვის დაყოვნების დროს. მილერმა (იმ ისტორიის სიმბოლურმა გუშაგმა) იკითხა, რა უნდა ეთქვა თავისი ისტორიის დავის დროს.

მე დავდგები ჩემს სადარაჯოზე, და ავალ კოშკზე, და ვუმზერ, რათა ვიხილო, რას მეტყვის იგი, და რა პასუხი უნდა გავცე, როდესაც შემაგონებენ. აბაკუმი 2:1.

უფალმა მილერს უბრძანა, ხილვა დაეწერა, და თავის სიზმარში მან ის სკივრი, რომელიც ხილვას შეიცავდა, თავისი ოთახის შუაგულში მდგარ მაგიდაზე დადგა.

და მიპასუხა უფალმა და მითხრა: დაწერე ხილვა და ნათლად ამოკვეთე იგი დაფებზე, რათა მორბოდეს ის, ვინც მას კითხულობს. აბაკუმი 2:2.

შემდეგ ცხრილები განსაზღვრავენ დაყოვნების დროსა და პირველ იმედგაცრუებას.

ვინაიდან ხილვა ჯერ კიდევ დადგენილი დროისთვის არის, მაგრამ ბოლოს ილაპარაკებს და არ იცრუებს; თუმცა დაყოვნდეს, დაელოდე მას, რადგან უეჭველად მოვა, არ დააყოვნებს. აბაკუმი 2:3.

სამსაფეხურიანი გამოცდის პროცესი, რომელიც ცოდნის მატების შედეგად წარმოიშვა (მილერის სამკაულები), შემდეგ წარმოჩენილია.

აჰა, აღზევებული მისი სული სწორი არ არის მასში; ხოლო მართალი თავისი რწმენით იცოცხლებს. აბაკუმი 2:4.

ორივე თაყვანისმცემელთა კლასი გაცხადდებოდა დანიელის მეთორმეტე თავის გამოცდის პროცესის მეშვეობით.

და მან თქვა: წადი, დანიელ, რადგან ეს სიტყვები დაფარულია და დაბეჭდილია აღსასრულის ჟამამდე. მრავალნი განიწმიდებიან, გათეთრდებიან და გამოიცდებიან; ხოლო უღვთონი უღვთოდ მოიქცევიან; და უღვთოთაგან ვერავინ გაიგებს, ხოლო ბრძენნი გაიგებენ. დანიელი 12:9, 10.

დანიელის ბრძენნი არიან მათეს ოცდამეხუთე თავის ბრძენი ქალწულნი, რომელნიც რწმენით გამართლდნენ; ხოლო ბოროტნი არიან უგუნური ქალწულნი, რომელნიც ამპარტავნებით აღიმადლნენ. მილერის სიზმრის დასასრულს ძვირფასი ქვები წარმოადგენს ათი ქალწულის იგავში არსებულ ზეთს, რაც იყო ეს უწყება.

ღმერთი შეურაცხყოფება, როდესაც ჩვენ არ ვიღებთ იმ უწყებებს, რომელთაც იგი გვიგზავნის. ამგვარად, ჩვენ უარვყოფთ იმ ოქროს ზეთს, რომელსაც იგი ჩვენს სულებში ჩაღვრიდა, რათა იგი ბნელში მყოფთათვის გადაცემულიყო. როდესაც გაისმება მოწოდება: „აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად“, ისინი, რომელთაც არ მიუღიათ წმიდა ზეთი, რომელთაც არ შეუნახავთ ქრისტეს მაღლი თავიანთ გულებში, გონიერ ქალწულთა მსგავსად კი არა, უგუნურ ქალწულთა მსგავსად აღმოაჩენენ, რომ თავიანთ უფალთან შესახვედრად მზად არ არიან. მათ არ

გააჩნიათ საკუთარ თავში ძალა, რომ ზეთი მოიპოვონ, და მათი სიცოცხლე დანგრეულია.“ Review and Herald, July 20, 1897.

ბოლო დღეებში მილერის სამკაულთა ნათელი ათჯერ უფრო მკვეთრად იბრწყინებს, და როგორც რიცხვი ათი, ისე ნათელიც გამოცდის სიმბოლოებია. ბოლო დღეებში, რომლებიც წარმოდგენილია მილერის სიზმრის დასასრულში, ჭეშმარიტების ნათელი, რომელიც აბაკუმის დაფებზეა წარმოსახული, წარმოშობს გამომცდელ უწყებას, რომელიც ათი ქალწულის იგავში წარმოდგენილია როგორც შუადამის ღადადის უწყება. ეს გამოცდის პროცესი მილერიტული ისტორიის გამოცდის პროცესის განმეორებაა, რადგან ათი ქალწულის იგავი ბოლო დღეებში ასომდე მეორდება.

„ხშირად მიმითითებენ ათი ქალწულის იგავზე, რომელთაგან ხუთი გონიერი იყო და ხუთი — უგუნური. ეს იგავი აღსრულდა და აღსრულდება ყოველი სიტყვის ზედმიწევნით, რადგან მას განსაკუთრებული მისადაგება აქვს ამ დროისათვის და, მესამე ანგელოზის უწყების მსგავსად, აღსრულდა და გაგრძელდება როგორც დღევანდელი ჭეშმარიტება ჟამთა აღსასრულამდე.“ Review and Herald, August 19, 1890.

ათი არის გამოცდის სიმბოლო, და ათი დღის ბოლოს დანიელი და სამი ღირსეული გარეგნულად უფრო მშვენიერნი და სრულნი იყვნენ, ვიდრე ისინი, ვინც ბაბილონის საკვებს იღებდნენ. ამბაკუმში წარმოდგენილმა ამაყებმა, რომლებიც რწმენით კი არა, თავგასულობით ცხოვრობდნენ, ბაბილონის ხასიათი განივითარეს. მილერიტების ისტორიაში ისინი ბაბილონის ასულნი გახდნენ, ხოლო ამბაკუმში სწორედ პაპობის წინასწარმეტყველური ნიშნებია გამოყენებული იმის დასადგენად, თუ რა ხასიათი ჰქონდათ მათ, ვინც რწმენით ცხოვრება არ აირჩია.

აჰა, მისი სული, რომელიც აღზევებულია, არ არის წრფელი მასში; ხოლო მართალი იცოცხლებს თავისი რწმენით. დიახაც, რადგან იგი ღვინით სცოდავს, იგი ამაყი კაცია, არც სახლში ჩერდება; თავის გულისთქმას ქვესკნელივით აფართოებს, სიკვდილივით არის და ვერ ძლება, არამედ იკრებს თავისთან ყველა ერს და თავს უყრის ყველა ხალხს. განა ყოველივე ესენი არ აღიმართებიან მის წინააღმდეგ იგავით და დამცინავი ანდაზით მის შესახებ და არ იტყვიან: ვაი მას, ვინც იმატებს იმას, რაც მისი არ არის! როდემდე? და მას, ვინც საკუთარ თავს მძიმე თიხით იტვირთავს! განა უეცრად არ აღდგებიან ისინი, ვინც გიკბენენ, და არ გამოიღვიძებენ ისინი, ვინც შეგაწუხებენ, და შენ არ გახდები მათთვის ნადავლი? რადგან მრავალი ერი გაძარცვე, ხალხთა მთელი ნატამალი გაგძარცვავს შენ; ადამიანთა სისხლის გამო და ქვეყნის, ქალაქისა და მასში მცხოვრებ ყოველთა მიმართ ძალადობისათვის. აბაკუმი 2:4-8.

გამოცდის პროცესი, რომელიც მათეს ოცდახუთის ქალწულებზეა მოხდენილი, წარმოშობს თაყვანისმცემელთა ერთ კლასს, რომელთაც განუვითარდათ ჩრდილოეთის მეფის (პაპობის) ხასიათი, რომელიც აგრეთვე ის ძალაუფლებაა, რომელმაც „მრავალი ერი გაძარცვა“. სწორედ პაპური ძალაუფლებაა ის, რომელსაც უეცრად კბენენ, როგორც იხებელი იქნა შექმული ძაღლების მიერ.

ასე ამბობს უფალი: აჰა, ხალხი მოდის ჩრდილოეთის ქვეყნიდან, და დიდი ერი აღდგება ქვეყნის კიდეთაგან. ისინი ხელს მოჰკიდებენ მშვილდსა და შუბს; სასტიკნი არიან და არ იციან წყალობა; მათი ხმა ზღვისავით ღრიალებს; და ცხენებზე ამხედრებულნი, საომრად დარაზმულნი, როგორც მებრძოლნი, შენს წინააღმდეგ მოდიან, სიონის ასულო. მისი ამბავი გვსმენია: ხელები მოგვეწყდა; სატანჯველმა შეგვიპყრო, და ტკივილმა, როგორც მშობიარე ქალისა. ნუ გახვალ ველად და ნურც გზაზე ივლი; რადგან მტრის მახვილი და შიშია ყოველი მხრიდან. ჩემი ხალხის ასულო, სელის ძაძა შემოირტყი და ნაცარში განერთხე; გლოვა მოიწყვე, როგორც მხოლოდშობილი ძისათვის, უძირესი გოდებით; რადგან მძარცველი უეცრად დაგვატყდება თავს. იერემია 6:22–26.

ჰაბაკუკის ორი კლასი არიან ისინი, ვინც რწმენით არიან გამართლებულნი, და ისინი, ვინც ჰამდნენ და სვამდნენ ბაბილონის მოძღვრებებს. ისინი, რომლებიც მილერის სიზმრის უკანასკნელ დღეებში ქალწულებად არიან წარმოდგენილნი, ან ქრისტეს ხასიათს განივითარებენ და ამგვარად ღმერთის ბეჭედს მიიღებენ, ან პაპობის ხასიათს განივითარებენ და მხეცის ნიშანს მიიღებენ.

„ჭეშმარიტი ნათლის გასაბრწყინებლად ზნეობრივი სიბნელის შუაგულში დრო მოვიდა. მესამე ანგელოზის უწყება გაეგზავნა ქვეყნიერებას, რათა გაეფრთხილებინა ადამიანები მხეცის ან მისი ხატის ნიშნის თავიანთ შუბლზე ან ხელზე მიღების წინააღმდეგ. ამ ნიშნის მიღება ნიშნავს იმავე გადაწყვეტილებამდე მისვლას, როგორზეც მხეცი მივიდა, და იმავე აზრების მხარდაჭერას, ღვთის სიტყვის პირდაპირ წინააღმდეგობაში. ყოველ მათგანზე, ვინც ამ ნიშანს იღებს, ღმერთი ამბობს: „ისიც შესვამს ღვთის რისხვის ღვინოს, რომელიც განუზავებლად არის დაღვრილი მისი მრისხანების სასმისში; და იტანჯება ცეცხლითა და გოგირდით წმიდა ანგელოზთა წინაშე და კრავის წინაშე.““ Review and Herald, July 13, 1897.

ქალწულნი, რომლებიც სვამენ ბაბილონის ღვინოს, ბოლოს მაინც შესვამენ ღვთის რისხვის ღვინოს. ესაიასთან ეფრემის მთვრალნი თავიანთ ბრმა თრობას იმით ავლენენ, რომ ყველაფერს თავდაყირა აყენებენ, და ეს ქმედება უნდა შეფასდეს როგორც „მეთუნის თიხა.“

„ყოველდღიურის“ ქრისტეს სიმბოლოდ გაიგივება „ყოველდღიურის“ ჭეშმარიტებას თავდაყირა აყენებს, რადგან „ყოველდღიური“ სატანური სიმბოლოა. მილერის მიერ „ყოველდღიურის“ წარმართობად გაიგივება პირდაპირ არის წარმოდგენილი აბაკუმის დაფებზე. მილერის აღმოჩენა თესალონიკელთა მიმართ ეპისტოლეში არსებული იმ ადგილისა, რომელმაც მას საშუალება მისცა გაეგო, რომ „აღებულ იქნა“ წარმართობა, რათა გამოცხადებულიყო „ცოდვის კაცი“, რომელიც ღმერთის ტაძარში ზის, არის მეორე თესალონიკელთა, მეორე თავის ძირითადი ჭეშმარიტება.

„ვკითხულობდი შემდგომაც და ვერ ვპოვე სხვა ადგილი, სადაც იგი [მუდმივი] გვხვდებოდა, გარდა დანიელის წიგნისა. შემდეგ [სიმფონიის დახმარებით] ავიღე ის სიტყვები, რომლებიც მასთან იყო დაკავშირებული: „წართმევა“; იგი წართმევს მუდმივს; „იმ დროიდან, როცა მუდმივი წაერთმევა“ და სხვ. ვკითხულობდი

შემდგომაც და ვფიქრობდი, რომ ამ ტექსტზე ვერავითარ ნათელს ვერ ვიპოვიდი; ბოლოს მივედი 2 თესალონიკელთა 2:7, 8-თან. „რადგან ურჯულოების საიდუმლო უკვე მოქმედებს; მხოლოდ ის, ვინც ახლა აკავებს, კვლავაც დააკავებს, ვიდრე გზიდან არ იქნება აღებული, და მაშინ გამოცხადდება ის ურჯულო“, და სხვ. და როცა იმ ტექსტამდე მივედი, ოჰ, რაოდენ ნათლად და დიდებულად გამოჩნდა ჭეშმარიტება! აი, ეს არის! ეს არის მუდმივი! აბა, ახლა, რას გულისხმობს პავლე სიტყვებით „ის, ვინც ახლა აკავებს“, ანუ აბრკოლებს? „ცოდვის კაცში“ და „ურჯულოში“ პაპობა იგულისხმება. მაშ, რა არის ის, რაც ხელს უშლის პაპობის გამოცხადებას? ეს ხომ წარმართობაა; მაშასადამე, „მუდმივი“ წარმართობას უნდა ნიშნავდეს.“ — უილიამ მილერი, Second Advent Manual, გვ. 66.“ Advent Review and Sabbath Herald, 1853 წლის 6 იანვარი.

თესალონიკელებში „ყოველდღიურის“ მნიშვნელობა, რომელიც მილერმა აღმოაჩინა, არის ამ მონაკვეთის ძირითადი ჭეშმარიტება. როდესაც პავლე განსაზღვრავს მათ, ვისაც ჭეშმარიტება არ უყვარს და ვინც ამის გამო ძლიერ საცდურს მიიღებს, იგი უეჭველად მიუთითებს ჭეშმარიტებისადმი სიძულვილზე ზოგადი მნიშვნელობით, მაგრამ ჭეშმარიტება, რომელზედაც ამ მონაკვეთში უშუალოდ არის მითითებული, არის ის, რომ „ყოველდღიური“ წარმართულ რომს აღნიშნავს.

სხეულის სანათი თვალია; ამიტომ, თუ შენი თვალი წმიდაა, მთელი შენი სხეული ნათლით იქნება სავსე. ხოლო თუ შენი თვალი ბოროტია, მთელი შენი სხეული სიბნელით იქნება სავსე. ამრიგად, თუ შენში არსებული ნათელი სიბნელეა, რაოდენ დიდი იქნება ის სიბნელე! ვერავინ ემსახურება ორ ბატონს, რადგან ან ერთს შეიძულებს და მეორეს შეიყვარებს, ან ერთს მიეკვრება და მეორეს შეიძულებს. თქვენ ვერ ემსახურებით ღმერთსა და მამონას. მათე 6:22–24.

არსებობს მხოლოდ ჭეშმარიტების სიყვარული ან ჭეშმარიტების სიძულვილი. შუაგზა არ არსებობს. ძლიერი ცდუნება, რომელიც მათეს ოცდამეხუთე თავის უგუნურ ქალწულებზე მოდის, დაფუძნებულია მათ მიერ მილერის სამკაულების შუქის უარყოფაზე, რომლებიც საბოლოო გამოცდას წარმოადგენს. ძველი ისრაელის საბოლოო გამოცდა მათი მეათე გამოცდა იყო, და მილერის სამკაულები უკანასკნელ დღეებში ათგზის უფრო კაშკაშად ბრწყინავს. მილერის სამკაულების უარყოფის სიმბოლოა „მუდმივი“, რომელიც ეფრემის მთვრალეებმა ადვენტიზმის მესამე თაობაში თავდაყირა დააყენეს. „მუდმივი“ წარმართობის სატანური სიმბოლოა. მთვრალეებმა შემოიტანეს ყალბი სამკაული, რომელიც მათ განდგომილი პროტესტანტობიდან მოიტანეს და რომელიც „მუდმივს“ ქრისტეს სიმბოლოდ განსაზღვრავს.

მილერის მიერ თავისი ძვირფასი ჭეშმარიტებების გაგება შეზღუდული იყო იმ ისტორიით, რომლის დროსაც იგი აღიმართა. ვინაიდან იგი დარწმუნებული იყო, რომ მეორე მოსვლა იყო შემდეგი წინასწარმეტყველური მოვლენა, პაპობის სასიკვდილო ჭრილობა 1798 წელს მხოლოდ დანიელის მეორე თავში აღწერილი მეოთხე და უკანასკნელი მიწიერი სამეფოს წარმომადგენლობა შეიძლებოდა ყოფილიყო. მილერი ასევე შეზღუდული იყო „მუდმივის“ გაგებაში, რადგან მისი მოწმობა გვამცნობს, რომ გამოცხადების გზით იგი მიყვანილ იქნა შესწავლის განსაზღვრულ მეთოდამდე,

რომლის შესახებაც განაცხადა, რომ იყენებდა თავის ბიბლიას, Cruden's Concordance-ს და კითხულობდა ზოგიერთ გაზეთს. ამგვარად შესწავლის გადაწყვეტილება უბრალოდ მის გონებაში მოვიდა.

„იმ თორმეტი წლის განმავლობაში, როცა მე დეისტი ვიყავი, ყველა ისტორია წავიკითხე, რომელთა პოვნაც შემიძლო; მაგრამ ახლა მე მიყვარდა ბიბლია — იგი იესოს შესახებ ასწავლიდა! თუმცა ბიბლიაში ჯერ კიდევ ბევრი რამ იყო ჩემთვის ბნელი. 1818 ან 1819 წელს, როცა ვესაუბრებოდი ერთ მეგობარს, ვისთანაც სტუმრად ვიყავი მისული და რომელსაც სცნობდა და სმენოდა ჩემი საუბარი იმ დროს, როცა დეისტი ვიყავი, მან საკმაოდ მნიშვნელოვნად მკითხა: „რას ფიქრობ ამ ტექსტზე და იმაზე?“ — მიუთითებდა იმ ძველ ტექსტებზე, რომლებსაც ვეწინააღმდეგებოდი, როცა დეისტი ვიყავი. მივხვდი, რასაც გულისხმობდა, და ვუპასუხე: — თუ დროს მომცემ, გეტყვი, რას ნიშნავს ისინი. „რამდენ დროს ითხოვ?“ — „არ ვიცი, მაგრამ გეტყვი,“ — ვუპასუხე მე, რადგან ვერ დავიჯერებდი, რომ ღმერთს მიეცა გამოცხადება, რომლის გაგებაც შეუძლებელი იქნებოდა. მაშინ გადაწყვიტე, ჩემი ბიბლია შემესწავლა, იმ რწმენით, რომ შევძლებდი გამერკვია, რას გულისხმობდა სულიწმიდა. მაგრამ როგორც კი ეს გადაწყვეტილება მივიღე, აზრი მომივიდა: — „თუ ისეთ ადგილს წააწყდები, რომელსაც ვერ გაიგებ, რას იზამ?“ მაშინ ბიბლიის შესწავლის ასეთი წესი მომივიდა აზრად: — ავიღებ ასეთი ადგილების სიტყვებს, გავადევნებ მათ კვალს მთელ ბიბლიაში და ამ გზით გამოვარკვევ მათ მნიშვნელობას. მე მქონდა კრიუდენის კონკორდანსი, რომელიც, ჩემი აზრით, საუკეთესოა მსოფლიოში; ამიტომ ავიღე იგი და ჩემი ბიბლია, დავჯექი ჩემს სამუშაო მაგიდასთან და არაფერს ვკითხულობდი სხვას, გარდა ცოტაოდენი გაზეთებისა, რადგან გადაწყვეტილი მქონდა, მცოდნოდა, რას ნიშნავდა ჩემი ბიბლია. აპოლოს ჰეილი, *The Second Advent Manual*, 65.

მილერის მარგალიტები მხოლოდ მისი კვლევის მეთოდით კი არ იქნა ამოცნობილი, არამედ ღმერთისგან მიღებული უშუალო გამოცხადებითაც.

„ღმერთმა თავისი ანგელოზი მოავლინა, რათა ემოქმედა იმ მიწათმოქმედის გულზე, რომელსაც ბიბლია არ სჯეროდა, და ეხელმძღვანელა მისთვის წინასწარმეტყველებათა კვლევისკენ. ღვთის ანგელოზები მრავალგზის ეწვივნენ იმ რჩეულს, რათა წარმართვოდათ მისი გონება და გაეხსნათ მისი შემეცნებისთვის წინასწარმეტყველებანი, რომლებიც მუდამ ბნელი იყო ღვთის ხალხისთვის. ჭეშმარიტების ჯაჭვის დასაწყისი მას მიეცა, და მას მიჰყავდათ ერთი რგოლის ძიებიდან მეორის ძიებამდე, ვიდრე საკვირველებითა და აღფრთოვანებით არ დაჰყურებდა ღვთის სიტყვას. მან იქ იხილა ჭეშმარიტების სრული ჯაჭვი. ის სიტყვა, რომელიც უწინ უშთაგონებლად მიაჩნდა, ახლა თავისი მშვენიერებითა და დიდებით გაეხსნა მის ხედვას. მან დაინახა, რომ წერილის ერთი ნაწილი მეორეს ხსნის, და როცა ერთი ადგილი მისი გაგებისთვის დახშული იყო, სიტყვის სხვა ნაწილში პოულობდა იმას, რაც მას განმარტავდა. იგი სიხარულით და უღრმესი პატივისცემითა და მოკრძალებით ეპყრობოდა ღვთის წმიდა სიტყვას.“ *Early Writings*, 230.

როდესაც და უაიტი აცხადებს, რომ „ღმერთმა გაგზავნა თავისი ანგელოზი“ მილერთან, ამით განისაზღვრება, რომ მილერთან გაგზავნილი ანგელოზი გაბრიელი იყო, რადგან „მისი ანგელოზი“ არის ტერმინი, რომელიც გაბრიელს მიემართება.

ანგელოზის სიტყვები, „მე ვარ გაბრიელი, ღვთის წინაშე მდგომელი,“ ცხადყოფს, რომ იგი ზეციურ სამსჯავროებში დიდ პატივში მდგომ მდგომარეობას იკავებს. როდესაც იგი დანიელთან უწყებით მოვიდა, თქვა: „არავინ არის, ვინც ამ საქმეში ჩემთან ერთად მტკიცედ დგას, გარდა მიქაელისა [ქრისტესი], თქვენი მთავრისა.“ დანიელი 10:21. გაბრიელზე მაცხოვარი გამოცხადებაში ამბობს, რომ „მან მოავლინა იგი და აუწყა თავისი ანგელოზის მეშვეობით თავის მონას, იოანეს.“ გამოცხადება 1:1.“ ქრისტეს სურვილი, 99.

გაბრიელი და სხვა ანგელოზები მოევლინნენ, რათა მილერის გონება წარემართათ და „გაეხსნათ მისი გაგებისთვის წინასწარმეტყველებანი, რომლებიც მარად ბნელი იყო ღვთის ხალხისთვის.“ მისი უწყება მხოლოდ მისი კვლევის მეთოდით არ ჩამოყალიბებულა, არამედ ღვთიური გამოცხადებითაც. თვით ის მეთოდიც, რომელსაც იგი ბიბლიის შესასწავლად იყენებდა, მის გონებაში იყო შთაგონებული. როდესაც ღმერთი ჭეშმარიტებას ჩვენს გონებას მოაგონებს, ეს არის ღვთიური გამოცხადება, განსხვავებით იმისა, რომ ჭეშმარიტებას მივწვდეთ ბიბლიის სწორად განაწილების პროცესის მეშვეობით. მილერმა ორივე გააკეთა, მაგრამ ღვთიური გამოცხადება აუცილებელი ნაწილი უნდა ყოფილიყო იმისა, თუ როგორ მივიდა მილერი „მუდმივის“ თემის გაგებამდე.

მილერი ვერ აღიქვამდა დანიელის მერვე თავის მეცხრე-მეთორმეტე მუხლებში გენდერულ მერყეობას, რადგან მის ხელთ მხოლოდ ბიბლია და კონკორდანსი იყო, რომელიც ყოველგვარ ინფორმაციას იყო მოკლებული ბიბლიურ ენებთან დაკავშირებით. იგი ვერ დაინახავდა განსხვავებას „sur“-სა და „rum“-ს შორის, რომლებიც ორივე ითარგმნება როგორც „წართმევა“. იგი ვერ დაინახავდა განსხვავებას „miqdash“-სა და „qodesh“-ს შორის, რომლებიც ორივე ითარგმნება როგორც „საწმიდარი“.

მას არ ექნებოდა დანახული სიტყვა „tamid“-ის ჭეშმარიტება, რომელიც ბიბლიაში ას ოთხჯერ გვხვდება. ჭეშმარიტება, რომლის დანახვაც მას არ შეეძლო (და რომელიც იმავე დროს სწორედ ის ჭეშმარიტებაც იყო, რაც მან დაინახა), ის იყო, რომ იმ ას ოთხი შემთხვევიდან, როცა ებრაული სიტყვა „tamid“ ბიბლიაში არის გამოყენებული, მხოლოდ დანიელის წიგნშია ებრაული სიტყვა „tamid“ გამოყენებული როგორც არსებითი სახელი. „Tamid“ არის ებრაული სიტყვა, რომელიც ნიშნავს „მუდმივს“, და დანიელის წიგნში ითარგმნება როგორც „the daily“.

მხოლოდ დანიელის წიგნში ეს სიტყვა არსებით სახელად არის გამოყენებული, ხოლო დანარჩენ ოთხმოცდაცხრამეტ შემთხვევაში იგი ზმნიზედად გვხვდება. ამ მიზეზით, როდესაც მეფე იაკობის ბიბლიის მთარგმნელნი დანიელთან შეხვდნენ ამ სიტყვის ხუთგზის გამოყენებას არსებით სახელად, მაშინ როცა ბიბლიის ყველა სხვა მწერალი მას ოთხმოცდაცხრამეტჯერ ზმნიზედად იყენებდა, ისინი მტკიცებულებათა სიმძიმით იძულებულნი გახდნენ, გამოესწორებინათ დანიელის მიერ ამ სიტყვის არსებით

სახელად გამოყენება. დანიელის გასასწორებლად მათ სიტყვას დაუმატეს სიტყვა „მსხვერპლი“ და ამგვარად არსებითი სახელი ზმნიზედად აქციეს. ხოლო შემდეგ, მთარგმნელთა გასასწორებლად, ელენ უაითს შთაეგონა დაეფიქსირებინა, რომ მან „იხილა ‘Daily’-სთან დაკავშირებით, რომ სიტყვა ‘sacrifice’ ადამიანური სიბრძნით არის დამატებული და ტექსტს არ ეკუთვნის; და რომ უფალმა მისი სწორი გაგება მისცა მათ, ვინც სამსჯავროს ჟამის შემახილი გამოაცხადეს.“

მილერი, საკუთარი მოწმობის თანახმად, ცდილობდა გაეგო „მუდმივი“, რაც საბოლოოდ მან 2 თესალონიკელთა ეპისტოლეში გაიგო. მაგრამ ასევე, საკუთარი მოწმობისვე მიხედვით, როდესაც ცდილობდა რომელიმე სიტყვის გაგებას, ის განიხილავდა ყოველ ადგილს, სადაც ეს სიტყვა იყო გამოყენებული, და ეს სიტყვა ბიბლიაში კიდევ ოთხმოცდაცხრამეტჯერ არის გამოყენებული. მიუხედავად ამისა, მისი მოწმობა „მუდმივის“ შესახებ ასეთია, რომ მან იგი ვერსად იპოვა დანიელის წიგნის გარდა, როდესაც განაცხადა: „ვკითხულობდი შემდეგაც და ველარ ვპოულობდი სხვა შემთხვევას, სადაც ის [მუდმივი] აღმოჩნდებოდა, თუ არა დანიელში.“ მილერი საგანძურებთან მიყვანილ იქნა არა მხოლოდ თავისი შესწავლის მეთოდით, არამედ იმ ღვთაებრივი გამოცხადებითაც, რომელიც მას ანგელოზთა მსახურების მეშვეობით მიეცა.

ამიტომ მისი გაგება „მუდმივის“ შესახებ სწორი იყო, მაგრამ შეზღუდული. მას არ შეეძლო ეცნო, რომ დანიელის წიგნში იმ ხუთ შემთხვევათაგან, სადაც „მუდმივი“ არის მოხსენიებული, იმ სამი შემთხვევიდან ერთში, სადაც „მუდმივი“ „წართმეულია“, წარმოდგენილი იყო სხვა მნიშვნელობა, ვიდრე დანარჩენ ორ შემთხვევაში. ერთ შემთხვევაში „მუდმივი“ გამოყენებულია ებრაულ სიტყვასთან „rum“, ხოლო დანარჩენ ორ შემთხვევაში — ებრაულ სიტყვასთან „sur“. ორივე სიტყვა ითარგმნება როგორც „წართმევა“, მაგრამ დანიელის მერვე თავის მეთერთმეტე მუხლში „rum“ ნიშნავს „აღმართვას და განდიდებას“, ხოლო მეთერთმეტე თავის ოცდამეთერთმეტე მუხლში და მეთორმეტე თავის მეთერთმეტე მუხლში სიტყვა „sur“ ნიშნავს „მოცილებას“.

თეოლოგები, რომლებიც ბაბილონურ საზრდოს შეექცევიან, ამტკიცებენ, რომ ნივთის მოშორებაც და ნივთის აღმართვაც ორივე ერთგვარი მოცილების სახეს წარმოადგენს; ამიტომ, მათი აზრით, ორივე სიტყვა ერთსა და იმავე მნიშვნელობას უნდა ატარებდეს. ისინი ამტკიცებენ, რომ სამივე შემთხვევაში, როცა ნათქვამია, რომ „მუდმივი“ „აღებულია“, ამას ყოველთვის მოხსნა ნიშნავს, და ამით ცხადყოფენ, რომ დანიელი სიტყვების შერჩევაში დაუდევარი იყო. ისინი ამას აშკარად არ ამბობენ, მაგრამ თავიანთი მსჯელობის თანახმად ასწავლიან, რომ დანიელს სამივე შემთხვევაში სიტყვა „sur“ უნდა გამოეყენებინა, რადგან, თეოლოგების აზრით, იგი ყოველ ჯერზე ერთსა და იმავეს გულისხმობდა, როცა „მუდმივი“ „აღებული“ იყო.

ისინი იმავე რამეს აკეთებენ სიტყვებთან „miqdash“ და „qodesh“, რომლებიც ორივე ნათარგმნია როგორც „საწმიდარი“ მერვე თავის მეთერთმეტედან მეთოთხმეტე მუხლების ჩათვლით. ამ ოთხ მუხლში „საწმიდარის“ ყოველი ხსენების შემთხვევაში ისინი ამტკიცებენ, რომ ყველა მათგანი ღვთის საწმიდარს აღნიშნავს. ამგვარი დასკვნის მიხედვით, დანიელს სამივე მოხსენიებაში უბრალოდ „qodesh“ უნდა გამოეყენებინა და

მეთერთმეტე მუხლში „miqdash“ არ უნდა ეხმარა. მილერი ვერ გაარჩევდა ამ სიტყვებს შორის განსხვავებას, მაგრამ თანამედროვე თეოლოგები მას ცნობენ, და როცა ცნობენ, ამტკიცებენ, რომ არავითარი განსხვავება არ უნდა იქნეს აღიარებული. მიუხედავად ამისა, მილერი, რომელმაც ამ სიტყვებს შორის განსხვავებები ვერ შეიგნო, თანამედროვე თეოლოგთა გაგების საპირისპირო დასკვნამდე მივიდა.

სინამდვილე ის არის, რომ დანიელი უკიდურესად ფრთხილი მწერალი იყო; მან ებრაული ენა იცოდა და შეფასებული იყო როგორც ბაბილონის ყველა სხვა ბრძენზე ათეზის უფრო გონიერი, რომლებიც თავიანთ საზოგადოებაში თავისთავადაც ძალზე გონიერი კაცები იყვნენ. თუ ვინმემ იცოდა ებრაული ენის სათანადო გამოყენება და ის, თუ როგორ უნდა ყოფილიყო იგი სწორად წარმოდგენილი იმ კონკრეტულ ისტორიაში, ეს დანიელი იყო. თუ დანიელმა სხვადასხვა სიტყვები გამოიყენა, ეს იმიტომ, რომ ისინი სხვადასხვა მნიშვნელობების გადმოსაცემად იყო განზრახული, რომელთა წარმოჩენასაც იგი შეგნებულად ესწრაფოდა. როდესაც აღიარებულია დანიელის მიერ იმ სიტყვების გამორჩეული გამოყენება, რომლებიც ითარგმნება როგორც „საწმიდარი“ ან როგორც „წართმევა“, ისინი ამყარებს მილერის გაგებას „ყოველდღიურის“ შესახებ, რომელიც მილერმა სწორედ იმავე მონაკვეთში შეიგნო, სადაც პავლე მიუთითებს, რომ ჭეშმარიტების მოძულენი ძლიერი საცდურის მისაღებად არიან განწირულნი.

ისინი, რომელთაც სძულთ ჭეშმარიტება და სწამთ სიცრუე, რომელიც ძლიერ ცდომილებას წარმოშობს, აგრეთვე წარმოდგენილნი არიან, როგორც ეფრემის მთვრალნი, რომლებიც ორ კლასად არიან წარმოდგენილნი. ერთი კლასი არის განსწავლული ხელმძღვანელობა, ხოლო მეორე კლასი — უსწავლელი ერისკაცობა, რომელიც მხოლოდ იმას მოისმენს, რასაც განსწავლულნი ასწავლიან. ისინი არიან, ვინც სიცრუეთა ქვეშ იმალებიან და სიკვდილთან დებენ აღთქმას. ისინი არიან ისინი, ვისი სულიც აღზევებულია აბაკუმის მეორე თავში, და ისინი არიან მათეს ოცდამეხუთე თავის უგუნური ქალწულნი. ისინი არიან ისინი, ვინც უარყოფენ მილერის სიზმრის საფუძველმდებარე ჭეშმარიტებებს, რომლებიც დასასრულს ათჯერ უფრო კაშკაშად ბრწყინავენ (რაც თანამედროვე ისრაელისათვის მეათე და საბოლოო გამოცდას წარმოადგენს), როგორც ამას ძველი ისრაელისათვის მეათე და საბოლოო გამოცდა განასახიერებდა.

ჩვენ გავაგრძელებთ ამ შესწავლას მომდევნო სტატიაში.

და უთხრა უფალმა მოსეს: როდემდე განმარისხებს ეს ხალხი? და როდემდე არ მირწმუნებენ, მიუხედავად ყველა იმ ნიშნისა, რომლებიც მათ შორის ვუჩვენე? დავეცემ მათ ჟამით, მოვუსპობ მათ სამკვიდროს, და შენგან შევქმნი მათზე დიდსა და ძლიერ ერს. და უთხრა მოსემ უფალს: მაშინ ეგვიპტელები გაიგებენ ამას, რადგან შენი ძლიერებით გამოიყვანე ეს ხალხი მათგან, და შეატყობინებენ ამ ქვეყნის მკვიდრთ; რადგან მათ სმენიათ, რომ შენ, უფალო, ამ ხალხის შორის ხარ, რომ შენ, უფალო, პირისპირ იხილვები, და რომ შენი ღრუბელი დგას მათზე, და რომ წინ უძღვი მათ დღისით ღრუბლის სვეტით და ღამით ცეცხლის სვეტით. ახლა, თუ ერთ კაცივით მოსპობ მთელ ამ ხალხს, მაშინ ერები, რომელთაც სმენიათ შენი დიდების ამბავი, იტყვიან: რადგან უფალს არ შეეძლო ამ ხალხის შეყვანა იმ ქვეყანაში,

რომელიც მათ ფიცით აღუთქვა, ამიტომ დახოცა ისინი უდაბნოში. და ახლა, გევედრები, განდიდდეს ჩემი უფლის ძალა, როგორც თქვი, როცა ამბობდი: უფალი სულგრძელია და დიდად მოწყალე, მიუტევებს ურჯულოებასა და დანაშაულს, მაგრამ დამნაშავეს არავითარ შემთხვევაში არ გაამართლებს, მამათა ურჯულოებას მიაგებს შვილებს მესამე და მეოთხე თაობამდე. გევედრები, მიუტევე ამ ხალხს ურჯულოება შენი მოწყალების სიდიადისამებრ, როგორც მიუტევე ამ ხალხს ეგვიპტიდან აქამდე. და თქვა უფალმა: მიუტევე შენი სიტყვისამებრ; მაგრამ ჭეშმარიტად, როგორც მე ცოცხალი ვარ, მთელი დედამიწა აივსება უფლის დიდებით. რადგან ყველა იმ კაცმა, რომელთაც იხილეს ჩემი დიდება და ჩემი სასწაულები, რომლებიც მოვახდინე ეგვიპტეში და უდაბნოში, და უკვე ათჯერ გამომცადეს და არ ისმინეს ჩემი ხმა, ნამდვილად ვერ იხილავენ იმ ქვეყანას, რომელიც ფიცით აღვუთქვი მათ მამებს; და ვერცერთი მათგანი, ვინც განმარისხა, ვერ იხილავს მას. ხოლო ჩემი მსახური ქალები, რადგან სხვა სული ჰქონდა მასში და სრულად მომყვა მე, შევიყვანე იმ ქვეყანაში, სადაც შევიდა, და მისი შთამომავლობა დაიმკვიდრებს მას. რიცხვნი 14:11–24.